

om jeg saa maa sige — tiltræde ind i hinanden, at vi maa have en Forhandling over hele Vinien. Det, vi først og fremmest maa naae, er naturligtvis, at der endelig en Gang vedtages en ordinær Finantslov; og enes vi om den, enes vi nok om de andre Ting, særlig tror jeg, at vi da let ville enes om den nye Ordning af Politivæsenet, men saalænge vi ikke kunne komme til Forhandling paa hele Viniens kan det ikke nytte noget at øge Hidsigheden og Ivrigheden paa begge Sider ved at fremkalde yderligere Konflikter, end det er nødvendigt. Jeg skal sige det ærede Medlem: Det lader sig ikke gjøre, hvor man nødvendig maa have en Bestemmelse, at fremkalde et tomt Rum uden at sætte Noget i Stedet derfor; thi hvis man gjør det enten med Hensyn til Finantsloven eller nu her, hvor vi have med Gendarmeriloven at gjøre, fører det kun til, at Konflikten tilspidjes. Ganste vist er det ekstraordinært, at en foreløbig Lov foreligger saa længe for det ene Thing, men vi leve jo ogsaa i det Hele under ekstraordinære Forhold, og vi maa — og det er Noget, vi i Virkeligheden paa begge Sider ere enige om — finde os til Rette, saa godt vi kunne; vi kunne og maa i fornuddent Fald, for a Modspætningen ikke skal tilspidjes stærkere end nødvendigt, finde en modus vivendi; det er Noget, vi i Virkeligheden ere enige om paa begge Sider. Man har i Folkethinget med Hensyn til det ene af de store Spørgsmaal fundet denne modus vivendi, nemlig med Hensyn til den foreløbige Finantslov. Der er man paa det Reue med, at dens Ijhelslaaen vilde bringe os ind i en tilspidset Strid; man maa altsaa se at finde en modus vivendi, samtidig med, at man holder Hønnøren oppe, og det har man naaet ved at indbringe Finantsloven ved privat Initiativ og slaa den ihjel, og saa, naar Regjeringen forelægger sin, lade den gaa i et Udvalg for at blive der, som i de foregaaende Aar, eller, efter hvad det hedder i Aar, for atter at komme frem til Forhandlingen mellem de to Thing. Paa samme Maade kan jeg ikke anse det for i og for sig at være uheldigt, at Forholdene have ført det med sig med Hensyn til de andre foreløbige Love, at de ere blevne her i dette Thing, og at vi derved — samtidig med, at man er rede, som jeg haaber, paa begge Sider, til definitivt at finde hinanden og komme til en hele Omraadet omfattende Overenskomst — ser at forhindre, at disse Strids-spørgsmaal antage en akut Karakter. Jeg tvivler ikke om, at vi nok ville komme til et endeligt Resultat, jeg haaber, at det maa komme snart. Jeg tvivler ikke om, at saa

skulle de to Thing nok blive enige baade om en ordinær Finantslov og om de andre foreløbige Love.

Th. Nielsen: Den ærede sidste Taler, det ærede 3die Medlem for 3die Kred (Rump) bemærkede, at det var en ordinær Finantslov, det kom an paa. Sa deri samstemmer jeg med ham, men jeg vil sige, at det netop er de foreløbige Love eller i hvert Fald først de foreløbige Love, der staa i Veien for en ordinær Finantslov. Vil dette Thing give et smukt Exempel ved at forkaste denne foreløbige Lov, her ligger for, er det min Overbevisning, at det vil have flaaet en gylden Bro for Overenskomst, og for at man rolig med hinanden kan forhandle, om der er Trang til at faae en større Politistyrke; og vil man ikke gaa saa vidt, hvad jeg vel tvivler om, at man vil drøbe dette Lovforslag, saa spørge man i hvert Fald for at expedere det over i det andet Thing saa snart som muligt. At jeg efter de Udtaleser, jeg er fremkommen med, og sandsynligvis flere maa stemme mod Sagens Overgang til anden Behandling, er en Selvfølge. Det ærede Medlem bemærkede fremdeles, at Situationen var usforandret. Sa det kan han have Ret i, den politiske Situation er usforandret og vil vedblive at være usforandret, saa længe den provisoriske Tilstand vedvarer, og det er ogsaa min Mening, at man kan spørge Vælgerfolket her om 3 Aar eller om 6 Aar, og Tilstanden vil være usforandret med Undtagelse af, at Folket efter min Mening i sin inderste Kjerne vil være gaaet tilbage; men De ville faae samme Svar fra Vælgerne og De ville faae et stort Flertal mod Regjeringen, saalænge — vel at mærke — dette Princip oprettholdes. Den ærede Taler bemærkede fremdeles, at der var Nødvendighed tilstede. Sa derom er jeg uenig med det ærede Medlem; jeg paastaar, at hverken han eller jeg kan afgjøre, om Nødvendigheden er tilstede eller ikke. Det kan det enkelte Thing ikke engang afgjøre, og det kan Regjeringen ikke afgjøre; det er den samlede Lovgivningsmagt, Regjering og Rigsdag, alle tre Faktorer, der skulle afgjøre, hvorvidt Nødvendigheden er tilstede eller ikke. Det er den, der skal afgjøre, hvorvidt det er nødvendigt at faae mere Politikk eller ikke. Det gaar virkelig ikke, at vi saaledes optaaste os til Formyndere eller ville forsyn og sige, snart er det ene nødvendigt, snart det andet. Kun det er nødvendigt, hvormod den samlede Rigsdag enes; saadan har man opfattet Grundloven i gamle Dage, og jeg vil haabe, at man vil opfatte den saaledes paany. Jeg finder iøvrigt ikke Uled-